

نیویورک، معشوقه ابدی

نیویورک برای آلن فقط لوکیشن نیست؛ معشوقه‌ای است که در هر پلان می‌درخشد. خیابان‌های باران خورده، کافه‌های دنج و آسمان خراش‌های منتهن در فیلم‌هایش مثل شخصیتی زنده نفس می‌کشند. او بالنز سیاه و سفیدش در «منهتن» این شهر را به شعری بصری بدل کرد که عاشقان سینما هنوز زیر لب زمزمه‌اش می‌کنند. نکته‌ای که کمتر گفته شده: آلن برای موسیقی فیلم‌هایش و سواس عجیبی دارد؛ جاز دهه ۲۰ و ۳۰، که خودش هم نوازنده کلارینت است، در آثارش مثل خونی در رگ‌های داستان جریان دارد.

